

deres Heksekøkkener men taget vore egne Eldorado-drømme alvorlig. — Veed de forresten af, Hr. Hamre, at Deres Venner her paa Egnen har truet med at ville brænde Favsingholm ned over Hovedet paa mig? Jeg er ikke netop bange for, at de i bogstavelig Forstand skal gøre Alvor af Truslen; men derfor kan de alligevel gøre mig det hedt nok. Jeg har f. Eks. til Hensigt i den kommende Sommer at begynde nogle større Restavreringsarbejder her paa Gaarden; men jeg hører, at man vil forsøge at boycotte mig, saa jeg ingen Haandværkere skal kunne faa. Og nu er det, jeg vil spørge Dem, Hr. Hamre, om ikke De kunde bringe Deres Venner til at forstå, at jeg er et Menneske, som kun ønsker at leve i Fred, og at jeg udenfor Favsingholms Grænser ikke skal lægge deres Bestræbelser et Halmstraa i Vejen.«

»Det gør mig ondt, Godsejer Dihmer; men med det Standpunkt, De har indtaget — og ogsaa i Fremtiden agter at indtage — kan det falde vanskeligt nok at overbevise mig selv om Deres fredelige Sindelag. I den Kamp mellem fattig og rig, som bliver Aarhundredets Kamp — det endelige Verdensopgør før den store Folkefred — i den har Ingen Lov til at holde sig udenfor. Den, der ikke er med os, er imod os. Det Løsen maa vi handle efter.«

»Men hvem er rig og hvem er fattig?« sagde Tor-